

РЕШЕНИЕ

№ 1872

гр. София, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 35 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина В. Станчева

при участието на секретаря СОНЯ Д. КОНСТАНТИНОВА
като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Гражданско дело № 20221110169884 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от Г. А. Д. срещу „фирма“ АД, с която са предявени обективно кумулативно съединени искове, както следва: 1. установителен иск с правно основание по чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за прогласяване нищожността на неустоечната клауза на чл. 12, ал. 4 от договор за потребителски кредит № (номер)/03.05.2022 г. , сключен между Г. А. Д. и „фирма“ АД, както и 2. осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 133,61 лева (изменение на иска, допуснато в хода на открито съдебно заседание от 17.05.2023 г.), представляваща сума платена по процесния договор за потребителски кредит при начална липса на основание, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба в съда /22.12.2022 г./ до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че на 03.05.2022 г. Г. А. Д. влязъл в облигационна връзка с ответното дружество по повод сключен договор за потребителски кредит в размер на 500 лева (левава равностойност на 255,65 евро), при ГПР от 43,78 %, ГЛП от 39,72 %, при срок на кредита от 6 погасителни вноски. Съгласно клаузата на чл. 12 от така сключеното съглашение, в срок до 7 дни договорът за заем трябва да бъде обезпечен с гарант – трето физическо лице, изразяващо се в поемането на солидарно задължение в полза на заемотателя за връщането на всички дължими суми по договора. Сочи се, че това трето лице подлежи на предварителна проверка от кредитора, като същото следва да отговаря на допълнително зададени критерии: да е дееспособно и на възраст над 18 години, да получава трудово възнаграждение, не по-малко от 600 лева месечно, да е на трудов договор от поне 6 месеца, предхождащи сключването на договора за кредит и прочие. На следващо място, обръща внимание, че според чл. 12, ал. 4 от договора при неизпълнение на това коментирано задължение (за предоставяне на обезпечение) в уговорения срок, заемотелят дължи на заемотателя неустойка в размер на 226,50 лева,

а според чл. 12, ал. 6 от контракта неустойката се заплаща разсрочено. Насетне, отбелязва, че ищецът е погасил в цялост своето задължение, като в последното била включена и процесната неустойка. Смята, че така уговорената клауза на чл. 12 от договора, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 226,50 лева, е нищожна, на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл. 143, ал. 1 и чл. 146 от ЗЗП, както и на чл. 21, ал. 1 от ЗПК и чл. 33 от ЗПК. Счита, че клаузата действително накърнява добрите нрави, тъй като е нарушен правен принцип за предотвратяване на несправедливо облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Достига се до значителна липса на еквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до zlepоставяне интересите на ищеца с цел извличане на собствена изгода за кредитора. Предвидената неустойка е необосновано висока. Настоящата неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение (по предоставяне на обезпечение) е пример за неустойка, която излиза извън присъщите ѝ функции и цели единствено постигане на неоснователно обогатяване. По повод плащането на сума въз основа на клауза, която се характеризира като неравноправна, респ. нищожна такава, навежда, че плащането е станало при изначална липса на основание. Моли съда да постанови решение, с което да уважи двата иска. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, ответникът „фирма“ АД оспорва иска, като възразява, че неустоечната клауза не противоречи на закона, нито го заобикаля, не е неравноправна и не противоречи на добрите нрави. Твърди, че обезпечителната функция на неустойката произтича от стимулиращия ефект за длъжника, който, за да не претърпи неблагоприятните последици от плащането на неустойка, ще положи максимални усилия да изпълни точно задължението. Обявява, че твърденията на ищеца за недействителност на договора поради неспазване на разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК са неоснователни, доколкото това условия е приложимо при променливи лихвени проценти, а в настоящия случай изрично е предвидено, че се касае за фиксиран годишен лихвен процент. Акцентираща, че неоснователни са и инвокираните от ищцовата страна възражения, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, изразяващо се в липса на посочване в договора от какви пера е съставена общодължимата сума. Отделно, неустоечната клауза е част от несъщественото съдържание на договора, респ. и без наличието на тази клауза съглашението обвързва страните, поради това евентуалната нищожност на клаузата на чл. 12 от договора, не влече нищожност на договора в цялост. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените иски. Претендира разноски, в това число и адвокатско възнаграждение и прави възразение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Въз основа на съвкупна преценка на събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства и при съобразяване становищата на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и това обстоятелство се установява от ангажираните в хода на процеса доказателства, че Г. А. Д. и „фирма“ АД са се намирали във валидна облигационна връзка по повод сключен Договор за потребителски кредит № (номер)/03.05.2022 г., по силата на който на ищеца е предоставена сумата в размер на 500 лева (левава равностойност на 255,65 евро съгласно официалния курс на Българска Народна Банка за еврото спрямо лева), при годишен процент на разходите от 43,78 %, годишен лихвен процент от 39,72 %, при уговорени 6 погасителни вноски.

От представения по делото Договор за потребителски кредит № (номер) от 03.05.2022 г., сключен между страните, се установява, че ищецът Д. в качеството си

кредитополучател е усвоил сумата в размер на 500 лева, представляваща съответната левова равностойност на сумата в размер на 255,65 евро, предоставена му от ответното дружество в качеството му на кредитодател. От съдържанието на коментираното договорно съглашение се установява още, че според чл. 12, ал. 1 от него, заемателят се задължава на основание чл. 23 от ЗЗД в срок до 7 дни след сключване на настоящия договор да осигури действието на трето физическо лице, изразяващо се в поемане на солидарно задължение в полза на заемотателя за връщане на всички дължими погасителни вноски, лихви, разходи и неустойки. В разпоредбата на чл. 12, ал. 2 от контракта е отбелязано още, че третото лице (поръчител, солидарен длъжник) следва да посети някои от търговските обекти на заемотателя в страната и да сключи а последния изричен договор за встъпване в дълг (договор за поръчителство), с който да се задължи да отговаря солидарно, заедно със заемателя за връщането на всички дължими по настоящия договор суми. Със сключването на този договор задължението на заемателя съгласно този член се смята за изпълнено. Третото лице (поръчител) подлежи на предварителна проверка от страна на заемотателя с оглед на неговата възможност да поеме посочения солидарен дълг. В чл. 12, ал. 3 от същия договор страните се споразумяват, че третото лице следва да отговаря кумулативно на следните условия: 1. да бъде дееспособно физическо лице; 2. навършена възраст: 18 години; 3. минимален осигурителен брутен доход през последните шест месеца, предхождащи сключването на този договор: 600 лева на месец; 4. валидно трудово правоотношение от поне 6 календарни месеца преди сключването на този договор; 5. стабилна кредитна история (без регистрирани просрочия по кредити в Централен кредитен регистър); 6. предложеният поръчител не е активен потребител на заемните продукти на дружеството и/или не е поръчител по друг активен паричен заем, предоставен от заемотателя. В клаузата на чл. 12, ал. 4 от съглашението е посочено, че страните се съгласяват, че неизпълнението на задължението на заемателя, посочено в чл. 12 от същото, ще причини на заемотателя вреди, изразяващи се в извършването на допълнителни разходи, свързани с обезпечаването на риска от просрочие по погасителните вноски, дължими от страна на заемателя, които неустойката в тази алинея следва да обезщети. Последното изречение на чл. 12, ал. 4 гласи, че заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на 115,81 евро или 226, 50 лева в случай, че първият не изпълни в определения срок задължението си, посочено в чл. 12, ал. 1 от договора.

Не е спорно между страните, че кредитополучателят е усвоил сумата по кредита.

От представени по делото в оригинал два броя разписки № (номер) и № (номер) се извежда, че на 09.05.2022 г. Г. Д. е предал в качеството си на заемател по договор за кредит № (номер) на представител на „фирма“ АД сумата от 200 лева, а на 11.05.2022 г. – сумата от 438,40 лева.

По делото е представена и справка от НАП относно актуалното състояние на всички действащи трудови договори за дружеството „фирма“ АД към 30.05.2022 г., но доколкото този период е след процесните дати (09-ти и 11-ти май 2022 година), за които има данни, че ищецът Д. е престирали процесните суми, то и същата не е предмет на анализ в настоящия съдебен акт и съдът не гради извода си по същество на спора въз основа на нея.

В хода на съдебното производство, развило се пред районния съд, е изслушано заключение по ССЧЕ, вещото лице по която е извело изводи, както следва: първо – общо платената от Г. А. Д. на ответното дружество „фирма“ АД по договора за заем от 03.05.2022 г. сума е в размер на 638, 40 лева, като на 09.05.2022 г. е платена сумата от

200 лева, а на 11.05.2022 г. съответно сумата от 438, 40 лева. Експертът е извел, че общият размер на погасеното задължение е съставено от 500 лева – главница, 4, 49 лева – възнаградителна лихва и неустойка в размер на 133,61 лева (уточнено в хода на защитата на заключението от експерта по реда на чл. 200, ал. 2 от ГПК в рамките на съдебно заседание, проведено на 17.05.2023 г.).

Други относими доказателства в хода на процеса не са събрани.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Според императивното правило, разписано в основните, принципни начала на гражданското съдопроизводство - чл. 7, ал. 3 ГПК, съдът следи служебно за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител. Ето защо и в случаите, когато ищецът не е въвел възражения досежно валидността на дадена клауза от потребителски договор, на съда му е служебно вменено задължението да бди за наличието на неравноправен елемент.

По иска по чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД:

За да бъде уважен предявеният установителен иск с правно основание по чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че клаузата (неустоечна) на чл. 12, ал. 4 от договора, сключен с ответника, е нищожна на заявените с исковата молба основания, а именно поради противоречие със закона.

В тежест на ответника по този иск е да докаже основателността на възраженията си, а именно, че при сключването на договора са били спазени особените изисквания на ЗПК, както и че на потребителя при сключването на договора е предоставена ясна и коректна информация, за да бъде в състояние последният да прецени икономическите последици от сключването на договора, в това число и неустоечната клауза.

Съгласно ТР № 1 от 2010 г. на ВКС по т. д. № 1/2009 г., ОСТК, нищожна поради накърняване на добрите нрави е клауза за неустойка, уговорена извън присъщите обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Като клауза уговорена в договора, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право /чл. 9 ЗЗД/. С нея страните уговарят предварително размера на обезщетението, което ще заплати неизправната страна, в случай че не изпълни своите задължения, без да е необходимо да се доказва размера на вредите, настъпили от неизпълнението. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговарят неустойка е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. Добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона /чл. 26, ал. 1 ЗЗД/. Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно. Един от тези принципи е принципът на справедливостта, който в гражданските и търговските правоотношения изисква да се закриля и защитава всеки признат от закона интерес. Разяснено е по-нататък, че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка, произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения, като примерно са изброени следните критерии, които следва да се

съобразят при преценката дали конкретна клауза за неустойка противоречи на добрите нрави: естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способности-поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка /компенсаторна или мораторна/ и вида на неизпълнение на задължението - съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди, като при конкретната преценка за нищожност на неустойката, могат да се използват и други критерии, като се вземат предвид конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай.

Прочитът на съдържанието на клаузата, по силата на която се предвижда дължимостта на неустойка в полза на кредитора и съпоставянето ѝ с естеството на сключения договор за потребителски кредит, налага извод, че тя представлява скрито възнаграждение за кредитора. Така въведените изисквания в цитираната по-горе клауза от договора за вида обезпечение – поръчител физическо лице, удовлетворяващо шест на брой изрично разписани условия, което да отговаря солидарно за всички задължения на кредитополучателя и срока за представянето му – седемдневен от деня, следващ сключването на договора, създават значителни затруднения на длъжника при изпълнението му до степен, че то изцяло да се възпрепятства. Изискванията, които посочената клауза от договора въвежда за потребителя, са на практика неосъществими за него. Не само правно, но и житейски необосновано е да се счита, че потребителят ще разполага с възможност да осигури трето физическо лице – поръчител (солидарен длъжник), отговарящ на всички поставени изисквания към него, при положение, че кандидатства за отпускане на кредит в размер от 500 лева. С други думи, поставяйки изначално изисквания, за които е ясно, че са неизпълними от длъжника, кредиторът цели да се обогати.

Уговореното задължение на кредитополучателя за предоставяне на обезпечение чрез поръчителство има за цел кредиторът да получи допълнително възнаграждение върху стойността на отпуснатия заем, което представлява заобикаляне на изискванията на (ЗПК). Следва да се обърне внимание на задължението на кредитора преди сключването на договора за кредит да оцени кредитоспособността на потребителя и ако прецени, че не е достатъчно платежоспособен, да откаже предоставянето на заемните средства. На практика се получава така, че с оспорената клауза кредиторът прехвърля риска от неизпълнение на това си задължение на потребителя, кандидатстващ за отпускане на парични средства чрез сключването на договора. Последното води до значително нарастване на цената на кредита и възлага на потребителя финансова тежест.

Същевременно основателно от страна на ищеца по предявените иски се поддържа, че е налице нарушение на императивното изискване на чл. 19, ал. 4 ЗПК, съгласно която ГПР не може да бъде по- висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определено с постановление на Министерския съвет. В конкретния случай дори не са необходими специални знания, за да приеме съдът, че размерът на ГПР при включване на същата размерът на ГПР многократно надхвърля законоустановения максимум по чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

По силата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да

заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. В тази връзка, уговорената неустойка за непредоставяне на обезпечение е разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото касае обезпечение на вземанията по договора. Начинът на уговаряне на дължимостта на неустойката сочи, че целта е да се създаде за потребителя задължение за допълнително плащане в полза на кредитора, което де факто се явява за потребителя разход, пряко свързан с кредита - допълнително възнаграждение, дължимо наред и едновременно с погасителните вноски по кредита, формално извън договорната лихва и на кредитодателя. Последното несъмнено води до съществено и необосновано оскъпяване на кредита и обременяване на разходите по същия, които се възлагат в тежест на потребителя.

В аспекта на изложеното следва да се приеме, че след като неустойката не е включена като разход по кредита в обявления в договора за кредит ГПР, то и този договор не съдържа реалния размер на процента на разходите. Същият привидно не нарушава изискването на чл. 19, ал. 4 ЗПК, но в случай че неустойката бъде включена, то процентът на разходите надхвърля многократно допустимия съгласно императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК размер. Следователно с процесния договор за кредит се явява нарушено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, предвид че в договора за кредит не е посочен реалният размер на ГПР, приложим към кредитния продукт. Текстът на последната норма не следва да се възприема буквално, а именно - при посочен, макар и неправилно определен ГПР, да се приема, че е изпълнено изискването на закона за съдържание на договора. Годишният процент на разходите е част е същественото съдържание на договора за потребителски кредит, въведено от законодателя с оглед необходимостта за потребителя да съществува яснота относно крайната цена на договора и икономическите последици от него, за да може да съпоставя отделните кредитни продукти и да направи своя информиран избор. След като в договора не е посочен ГПР при съобразяване на всички участващи при формирането му елементи, което води до неяснота за потребителя относно неговия размер, не може да се приеме, че е спазена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК /в този смисъл Решение № 264616 от 09.07.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 9991/2020 г. и др./.

Последицата, свързана с неспазване изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, е уредена в нормата на чл. 22 ЗПК, която предвижда, че когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен, поради което доводите на ответника в обратен смисъл се явяват неоснователни. Предявеният иск за прогласяване нищожността на клаузата за неустойка от договора за кредит, поради противоречие на същия с посочените императивни материалноправни разпоредби на закона е основателен и следва да бъде уважен на това основание, доколкото съдът не е сезиран с иск за прогласяване нищожността на целия договор, а само на отделна клауза от него.

По иска по чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД:

За да бъде уважен предявеният иск в тежест на ищеца е да докаже пълно и главно съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК, че е заплатил процесната сума на ответника, а в тежест на ответника е да установи, че е налице основание да получи и задържи заплатената му от ищеца по процесния договор сума за неустойка в размер на 133,61 лева.

С оглед изводите, до които съдът достига, следва да бъде уважен и предявеният

иск по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, доколкото потребителят не дължи на кредитора нищо над чистата стойност на кредита /чл. 23 ЗПК/, а в производството е установено, е заплатил и сумата от 133,61 лева /съгласно заключението на ССЧЕ/. Този иск следва да бъде уважен в пълен размер.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на присъждане на разноски възниква само за ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Ищецът своевременно е заявил претенция за разноски, като същият е доказал да е реализирал реално такива за държавна такса – 100 лева и за адвокатско възнаграждение – 1000 лева (съгласно представен договор за правна защита и съдействие, удостоверяващ плащането в брой на сумата).

Още с отговора на исковата молба ответникът е възразил по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатския хонорар на другата страна, поради което съдът следва да вземе отношение по това възражение.

На първо място съдът отчита, че процесуалните усилия на пълномощника на ищеца касаят две отделни искиви претенции, сезирали настоящата инстанция. За процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искиве, за всеки един от тях поотделно независимо от формата на съединяване на исковите, според правилото на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредбата). Разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата, която регламентира минимално дължимото възнаграждение за процесуално представителство и защита, се явява единствено приложима по настоящото дело с оглед материалния интерес. Съобразно броя искиве, следва, че минималният праг на адвокатския хонорар на ищеца съответства на сумата от общо 800 лева или два пъти по 400 лева.

По мнение на настоящия състав на районния съд и сумата от 800 лева се явява прекомерно завишена с оглед естеството, характера и сложността на производството, в което процесуалният представител на ищеца е полагал усилия за защита правата на своя доверител. Съображенията на съда са следните.

Съгласно чл. 36, ал. 2 от ЗАДв размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото те следва да се обосновават с два обективни критерия – обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законната норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия (мотиви в този смисъл са изложени и в т. 47 на Решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16). Съдът счита, че при направено възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК същият следва да извърши преценка на правната и фактическа сложност на делото, без да бъде ограничен от определения в Наредбата минимален размер, която предвижда определяне на размерите единствено в зависимост от материалния интерес по спора, без да отчита обема и сложността на свършената работа във връзка с предоставяне на адвокатска услуга и така същата противоречи на чл. 36, ал. 2 от ЗАДв. В този смисъл определените съобразно Наредбата възнаграждения единствено в зависимост от защитавания интерес невинаги са справедливи и обосновани, а при противоречие на подзаконен нормативен акт със закон, следва да се приложи законът.

Така направеното умозаключение на съда почива и на база актуалното Решение на Съда на Европейския съюз от 25.01.2024 г. по дело C-438/22, въз основа на което се извежда принципното положение, че при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът не е обвързан от предвидените в Наредбата минимални размери.

Ето защо и като отчете вида, спецификата и характера на делото, от една страна, а от друга – обема и сложността на свършената работа, съдът смята, че справедливият и обоснован размер на дължимото на ищеца адвокатско възнаграждение е в размер на общо 600 лева (или по 300 лева за защита по всеки от двата иска).

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА по предявения от Г. А. Д., ЕГН ***** с адрес: (град), (адрес), със съдебен адрес: (град), (адрес), срещу „фирма“ АД, ЕИК (номер), със седалище и адрес на управление: (град), (адрес), със съдебен адрес: (град), (адрес), иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД **НИЩОЖНОСТТА** на клаузата на чл. 12, ал. 4 от договор за потребителски кредит № (номер)/03.05.2022 г., сключен между Г. А. Д. и „фирма“ АД.

ОСЪЖДА „фирма“ АД, ЕИК (номер), със седалище и адрес на управление: (град), (адрес), със съдебен адрес: (град), (адрес), на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД да заплати на Г. А. Д., ЕГН ***** с адрес: (град), (адрес), със съдебен адрес: (град), (адрес), сумата от 133,61 лева, представляваща сума платена по процесния договор за потребителски кредит при начална липса на основание, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба в съда /22.12.2022 г./ до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „фирма“ АД, ЕИК (номер), със седалище и адрес на управление: (град), (адрес), със съдебен адрес: (град), (адрес), на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД да заплати на Г. А. Д., ЕГН ***** с адрес: (град), (адрес), със съдебен адрес: (град), (адрес), сумата от 700 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение, сторени пред СРС.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____